

Отже, враховуючи все вище сказане зазначимо, що агропромисловий комплекс Одеської області є дуже перспективним і значущим сектором економіки. Рослинництво і тваринництво Одеської області потребує інвестиційного забезпечення, інвестиційну підтримку для подальшого стабільного розвитку. Інвестиційна стратегія розвитку сільського господарства в Одеській області має бути направлена на закріплення позитивних тенденцій, що сформувалися в економіці області, та активізацію інвестиційного процесу з нарощуванням інвестиційного потенціалу за рахунок більш ефективного використання всіх інвестиційних ресурсів, незалежно від їх джерел, і на підвищення інвестиційної привабливості регіону.

Список використаної літератури

1. Андрійчук В. Г. Сучасна аграрна політика: проблемні аспекти [Текст] / В.Г.Андрійчук, М.В.Зубець, В.В.Юрчишин. – К.: Аграрна наука, 2005. – 140 с.
2. Економічні новини: Експорт сільськогосподарської продукції України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://economics.unian.net/agro/1832046-eksport-selhozproduksii-iz-ukrainyi-vyiros-na-54.html>. – Назва з екрану.
3. Гуткевич С. О. Інвестиційна пріоритетність галузей агропромислового комплексу [Текст] / С. О. Гуткевич // Актуальні проблеми економіки. – 2004. – № 10. – С. 143-148.
4. Інвестиційні новини: Рослинництво Одеської області [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://economics.unian.net/agro/1350292-nashego-polya-yagoda.html>. – Назва з екрану.
5. Шурик М.В. Інвестування сільського господарства: інвестиційні пріоритети на напрямки [Текст] / М.В.Шурик, М.М.Шурик // Статистика України. – 2006. – № 4. – С. 51-55.

І. К. Ольмезова

студ. I курсу

спеціальність «Правознавство»

Науковий керівник: к. е. н., доц. Н. М. Столбуненко

ЕКОНОМІКА ЗНАТЬ

Термін «економіка знань» використовується для визначення типу економіки, де знання відіграють вирішальну роль, а виробництво знань стає джерелом зростання.

Дефініція «економіка знань» була введена в науковий обіг Ф. Махлупом і П. Друкером у 60-х рр. ХХ ст. У своїй науковій праці «Виробництво і розповсюдження знань у США» Махлуп розглядав економіку знань як окремих сектор економіки, що охоплює сферу

освіти, досліджень і розробок, інформаційну діяльність та відіграє вирішальну роль у функціонуванні економічної системи. Пізніше П. Друкер запропонував та популяризував інший підхід до трактування сутності цього поняття, зокрема, під економікою знань почали розуміти такий тип економіки, у якому знання відіграють вирішальну роль та є джерелом зростання економіки. Такі визначення задали спрямованість думки і звернули увагу на виникнення нової господарської моделі [1].

В інфраструктуру економіки знань входять такі основні складові і драйвери розвитку [2]: ефективні державні інститути, що реалізують високу якість життя; високоякісна освіта; ефективна фундаментальна наука; ефективний науково-технічний венчурний бізнес; високоякісний людський капітал у його широкому значенні; виробництво знань і високих технологій; інформаційне суспільство або суспільство знань; інфраструктура реалізації й трансферу ідей, винаходів і відкриттів від фундаментальної науки до інноваційних виробництв і далі – до споживачів; для економіки знань характерні високий індекс економічної свободи, розвинені цивільне суспільство і демократія, суспільство знань.

В основі економіки знань лежить революція на рівні особистості. Людина починає і закінчує будь-яку діяльність, визначає її цілі та зміст. Усередині людини повинні відбутися духовні й ментальні зміни, виникнути новий тип мислення і світосприйняття. Знання повинні стати головним мотивом і способом дій [3, с. 36].

Звернемо увагу на ще одну характеристику економіки знань – її інноваційність. Історична еволюція засвідчує, що практично на всіх етапах існування людської цивілізації саме інновації (технічні, технологічні, соціокультурні) виступали основою для переходу окремих процесів і суспільства у цілому на якісно новий рівень соціально-економічного розвитку, а, отже, – на новий рівень добробуту та якості життя. Принципова відмінність останніх десятиліть ХХ ст. полягає в тому, що виробництво інновацій перетворилося у самостійну сферу людської діяльності, у якій, за оцінками експертів, нині виробляється $\frac{1}{4}$ світового валового продукту [4, с. 143].

Розвиток економіки, що розбудовується на знаннях – це безперервний процес інвестування у людський капітал, а отже і розвиток людської особистості. Через це не дивно, що за рівнем конкурентоспроможності економік перші місця у світі займають саме ті країни, що встановлюють високі соціальні стандарти та сприяють всебічному зростанню людини. А саме: США, Китай, Індія, Бразилія, Ірландія. Для таких країн соціальна частина їх витрат уже

не є просто обов'язком по відношенню до громадян, а перетворюється у потребу з метою одержання вищого економічного ефекту [5, с. 39]. Людина, яка є носієм знань, набуває найвищої цінності в суспільстві і знову займає те місце, яке їй належить. Загалом в країнах ОЕСР витрати на освіту сягають більше 6,2% від ВВП [6, с. 29] і розглядаються як інвестиції у людський капітал.

Формування економіки знань є для й України, реальним шансом «обійти історію на повороті», можливістю зайняти гідне місце в глобальній економічній системі. Проклавши міст до економіки знання, вона може вирватися з так званого «зачарованого кола», де в багатих країнах – технології, ноу-хау, гроші, а в бідних – ресурси й дешева робоча сила.

Одна із найзначніших конкурентних переваг України на шляху до розбудови економіки знань – високий рівень освіченості її громадян. Так, 45% української робочої сили мають вищу освіту, і за цим показником Україна посідає п'яте місце серед 37-ми країн [2].

Головні проблеми на шляху розвитку економіки знань в Україні виникають через [2]: відсутність дієвих стимулів; бюрократичні перепони; відсутність венчурного фінансування; нестабільність державної політики в інноваційній галузі; нерозвинену інфраструктуру підтримки підприємницьких інновацій; розрив між наукою та бізнесом.

З погляду стимулювання розвитку економіки знань вимагає особливого державного підходу. У даному питанні важливою є співпраця держави і приватного бізнесу – приватно-державне партнерство, оскільки науково-технічний прогрес і прогрес в області інновацій на сучасному етапі базуються на складній системі взаємозв'язків суб'єктів виробництва і споживання знань, управлінні їх потоками та забезпеченні практичного застосування.

Стратегія побудови економіки знань повинна орієнтуватися не лише на створення та накопичення нової інформації, вдосконалення засобів її обробки та підвищення механізмів використання. В центрі уваги має бути формування гармонійної особистості, розвиток її внутрішньої культури та духовності. Лише за таких умов ця особистість стане справжнім науковцем і творцем, здатним побудувати власну життєдіяльність на підґрунті загальнолюдських ціннісних здобутків та духовності розуму.

Список використаної літератури

1. Ханін І. Г. Организация управления объектами национального хозяйства на основе системно-семиотической парадигмы. Инновационный аспект [Текст] / И. Г. Ханін // АРТ-ПРЕСС. – 2010. – 352 с.

2. Федулова Л. І. Економіка знань [Текст]: Підруч. / Л. І. Федулова // К.: Інститут економіки та прогнозування НАН України. – 2009. – 600 с.
3. Поляков М. В. Розвиток концепції економіки знань [Текст] / М. В. Поляков // Вісник БУМіБ. – 2014. – № 4 (28). – С. 34-38.
4. Яковенко, Л. І. Інноваційний характер економіки знань [Текст] / Л. І. Яковенко // Вісник Полтавської державної аграрної академії. – 2010. – № 2. – С. 141-145
5. Задорожний Г. Людська діяльність: зміст і трансформація структури у сучасному господарському розвитку [Текст] / Г. Задорожний, І. Колупаєва. – Х.: ХНУ ім.В.Н.Каразіна, 2009. – 158 с.
6. Сахненко О.І., Максимова М.М. Економіка знань та заходи державної підтримки [Текст] / О. І. Сахненко, М. М. Максимова // Молодий вчений. – 2014. – № 6 (09), червень. – С. 28-31.

И. Н. Фёдорова

студ. IV курса

специальность «Учет и аудит»

Научный руководитель: ст. преп. А. В. Церковная

ПОИСК ОПТИМАЛЬНЫХ ВАРИАНТОВ ИНВЕСТИРОВАНИЯ ДЛЯ ЧАСТНЫХ ИНВЕСТОРОВ В УКРАИНЕ

Как известно, деньги должны работать. Сначала мы работаем ради них, потом они работают на нас. Конечно, при условии, что мы с определенного момента начинаем откладывать часть заработанных средств. Один из непреложных законов денег гласит: «внимательно изучите то дело, куда вы собираетесь вложить свой капитал».

Рассмотрим основные направления инвестирования для частных инвесторов в Украине.

1. Инвестирование в недвижимость.

Инвестирование в приобретение жилой и коммерческой недвижимости характеризуется такими свойствами: риски минимальны, прибыль стабильная. Уровень сложности процесса для инвестора – высокий. Этот инструмент обладает низкой ликвидностью. Доходность – 4-6% годовых.

2. Инвестирование в легковой транспорт с целью сдачи в аренду.

Прибыль от аренды в течении года или двух покрывает полностью стоимость затрат на приобретение автомобиля. В зависимости от региона стоимость аренды колеблется от 180 до 380 грн. за сутки. Уровень сложности процесса для инвестора – средний, уровень риска – средний, потенциальный доход соизмерим с уровнем инфляции.